

telsesopreislning gaar jo og alene ud paa at give Statens Anerkjendelse af den — som det forudsættes — i den offentlige Mening indgaaende Betragtning af den Paagjældende som ikke længere berøgtet eller med andre Ord som nu uberøgtet.

Med Hensyn til de øvrige Virkninger af Agtelsesopreislningen skal man ikke indlade sig paa nogen detailleret Fremstilling af Udvalgets Opfattelse, men skal kun bemærke, at ligesom den, der paa Grund af en vanærende Handling har mistet sit Embede, selvfølgelig ikke ved Opreislningen faaer Ret til at gjenindtræde deri; saaledes antager Udvalget, at f. Ex. den Enke, hvis Enkepension i Medfør af Loven af 5te Januar 1851 § 11 Nr. 4 eller Loven af 24de Februar 1858 § 13 Nr. 4, og den Embedsmand, hvis Pension i Medfør af samme Lovs § 7 Nr. 5 og § 9 Nr. 5 var „ophørt“, heller ikke alene ved Opreislningen vilde blive berettiget til igjen at oppebære Pensionen; men at dertil vilde udtrædes en ny Act, navnlig vel en Lov, og at heller ikke Embedsmænd, der ved Forbrydelse af Embedet have tabt Ret til Pension (Pensionslovens §§ 5 og 7), umiddelbart ved Opreislningen vilde faae Ret til Pension, som om de vare affledigede af dem utilregnelige Aarsager. Alt dette har man imidlertid antaget vilde forstaae sig uden nogen udtryffeligg Udtaalelse i Loven, hvilken ikke vilde kunne stee, uden at man kom ind paa en overordentlig Mængde Enkeltheder. (Hvorledes den, der har modtaget Opreislning, vil blive stillet i Henseende til Værnepligten antager man mulig vil finde nærmere Afgjørelse i Værnepligtsloven; i hvert Fald hører det nærmere derhen end til nærværende Lov). — Udvalget har endelig ikke troet at burde indlade sig paa at foreslaae en Bestemmelse om Opreislningens Indflydelse paa Andres Ret til at omtale den Forbrydelse, for hvilken Opreislningen er meddeelt; man har antaget, at man helst maatte overlade Bedømmelsen heraf, der formeentlig maa være meget afhængig af den Maade, hvorpaa Omtalen stee, saavel som mulig af andre Omstændigheder, til Domstolenes frie Skjøn, uden at forsøge paa at opstille Regler, der neppe vilde passe for alle Tilfælde.

Nogle af Udvalgets Medlemmer foretrakke Ordet „Opreislning“ for „Agtelsesopreislning“, og der er stillet dertil sigtende Forslag.

Ordene „for hans Vedkommende“ i 3die sidste Linie foreslaaes ubeladte som formeentlig overflødige.

ad § 2.

Foruden de Endringer, der allerede ovenfor ere anthede, foreslaaer Udvalget, at Ordene „i enhver Henseende“ (L. 7), „bifatte“ (L. 9) samt „og stadigt“ (L. 10) udgaae som i ethvert Tilfælde overflødige og tildeels egnede til at vække Misforstaaelse.

At Ordene „og, saavidt muligt, fra vedkommende Dørlighed og Communalbestyrelse“ ere foreslaaede at skulle udgaae, er grundet paa, at man paa den ene Side antager, at der bør foreligge Erklæring fra disse Autoriteter, hvis Paagjældende har Ophold her i Landet, men paa den anden Side finder, at dette staaer i nærmere Forbindelse med Reglerne i § 3 om Forretningsgangen med Hensyn til Ansøgningen, hvorfor der til den Paragraf er stillet Forslag i saa Henseende.

ad § 3.

Forsaauidt Vedkommende er dømt ved en militair Ret, vil det ikke let være gjørligt og i alt Fald ikke hensigtsmæssigt, at indhente dennes Erklæring, hvorfor man for dette Tilfælde foreslaaer at indhente Erklæring fra Generalauditeuren.

§ Henhold til alt Foransførte foreslaaer Udvalget:

1) Der indsættes en ny

„§ 1.

Frifindelse for videre Tiltale skal ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der ere betingede af et uplettet Rygte. Det Samme gjælder om Straffedomme for Handlinger, begaaede af Personer under 15 Aar, saavel som Straffedomme, der ere overgaaede Personer mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de der-